

гаджелинъ. Съ витилясала остра козя брада, прикамбуренъ, съ дълъгъ чибукъ въ ржка, кой непрѣстано дими, съ вѣта голѣма въртелка (чалма) на главата, намѣтнатъ съ джубе пожелтяло съ усгубанъ капламакъ, прѣпасанъ на криво на лѣво съ три разноцвѣтни опаса единъ връхъ други: долния непознатъ отъ каква боя, срѣдния бѣлъ съ черни дамги, горния за украшение *тарабулузъ*; калци морави превързани съ телледосани очгурлуци, които висятъ отпрѣдъ, съ баджеци (брачули) раскопчени, подъ които се съглѣдватъ на полвина косматитѣ му циглави джонгали, на полвина черно-дебели чорани, обутъ въ червени, голѣми, хлапави, опашати, емении (обуща) прилични на сиромашка диканя; лице мургаво, опако, очи хлѣтнали, вѣжди навѣсени, скачулени; туй ти е то, горѣ-долу, прочютия Ибраимъ-паша.

Такъвъ, онакъвъ, но хитра лѣсица бѣше. Събиратъ ли се срѣдъ пазаря нѣколко амуджувци на разговоръ, или нѣколко селени Българи, токо видишь отневидело испъкналь прѣдъ тѣхъ, и биля почувъ нѣщо отъ тѣхния разговоръ и залавя ги на прикаска. Събрали се Турци въ кафето, или Българи въ грѣчмата, ето ти го и него озоваль се на срѣдъ тѣхъ. *Дѣто не го спешъ, тамъ никнѣше*. Въ пазаренъ день, кога има най-много навалица изъ града, по улицитѣ, по дюгенитѣ, той, самъ саминичкъ, като нѣкой вампиръ, свързалъ рѣцѣтъ изотзадъ, забилъ си люляната прѣчка задъ врата си, ще го видишь, заклатилъ се, залюлялъ се, върви си като човѣкъ що го кажатъ — *кенди халжна*. Ако нѣкой е ималь щастieto да опита нѣговия *джибуръ сжрж*, или неговитѣ изобилни читашки псувни, той ще го отдалечъ познае и ще отдалечъ да се отбие отъ него пазещицъ се като отъ чума; а който е билъ честитъ да го нито познае, нито зазнае, той може и отгорѣ му да се блѣсне, или и съ лакътъ подмушне, но кроткий Ибраимъ-паша, нито се вглѣдва, нито пѣкъ докача отъ такъвата безобразия.